

La Cistella agraïda quan els favors es paguen

«Per Nadal, qui res no estrena, res no val», diu el poble. Sort que ho diu en singular. Perquè, en plural, estrenes, té un altre sentit: regal, present donat com a gratificació a un servei. És a dir: propina.

Dels regals de Nadal, segons com, seria més escaient dir-ne albixeres. Albixeres és el regal que es dona al portador d'una bona nova.

Escatit el sentit dels mots, com anomenarem els regals de Nadal—paneres, cistelles, lots—, especialment quan porten una direcció determinada?

És que no us ha cridat mai l'atenció que es facin als qui —quin encert!— tenen poder: de diners, de decisió, de prestigi, d'influència?

Sé de bastants qui, per sistema, no n'accepten cap. Algún té càrrec directiu i econòmic important. Aquest no solament no els accepta, sinó que no vol saber-ne ni la procedència. Per discreta que sigui, la tarjeta que desitja «fe-

licitats», «bones festes», «bon Nadal i feliç any nou» mai no és anònima. Té nom, cognoms i adreça. Ep, fora que vingui d'una societat anònima. Aleshores cal acudir a les pàgines grogues del llistí telefònic.

Vet aquí com el regal perd l'espontaneïtat i l'encís, la ingenuïtat i la gràcia. Perquè tota la gràcia li vindria d'aquells mots de l'Evangeli: «que no sàpiga la teva mà esquerra el que fa la dreta».

Darrerament, m'explicaven la resposta, plena de sentit, davant la negativa d'acceptar regals: «Demana massa», deien. No demanava res, demanava esforç, lleialtat, respecte, diàleg, alegria, en una convivència diària normal. Els regals, en canvi, tot i costar cars, els resultaven més barats. Que vol dir a baix preu. Així de clar. Això entre gent jove. Jove d'anys, indiscutiblement, però ja a imatge i semblança de la societat que rebutja.

Ai, els regals convencionals i interessats. Són inversions, a llarg o a curt termini, però inversions. No, no en sortim. Hem perdut l'esperit i ho negociem tot. O paguem o cobrem. Tot, menys acceptar que hi ha coses que no tenen preu i que cal restar en deute.

Els presents del primer Nadal, els dels pastors, els dels mags, els dels pobres de tostemps, han estat un donar donant-se. Ara, hem invertit els termes. Quan donem, ni que costi més diners, ho fem cercant com donar-nos el mínim i, si pot ser gens, millor que millor.

Llàstima que avui hi hagi tantes coses. Més valdria no tenir-ne cap i saber anar pel món amb el somriure franc als llavis i la mirada innocent als ulls, això sí, oferts a tothom. Aleshores, cada dia seria Nadal.

Josep Cardús i Grau

Ve de la pàg. anterior

La Festa Major d'Hivern

cessaris per la sortida de la custòdia i del tàlem evitant la possibilitat que es pogués realitzar la processó i constituint un imminent fracàs pels partidaris de la nova. Avisat —però— el nebot del Sr. Rector N'Agustí Mayol, del sabotatge, va construir en un tres i no res, amb fustes, juntes i un martell, l'enginy necessari perquè la processó pogués sortir.

El vespre, amb la presència de l'autoritat provincial, es féu el ball al local de la Societat La Constància, on més tard hi hagué l'escola del Sagrat Cor, a la plaça de l'església.

A excepció feta de les famílies esmentades que mantingueren la seva intransigència contra la nova festa, la gent de la vila es va anar acostumant alguns amb alegria i altres per esma a la festa major d'estiu.

Com a mostra que les relacions van anar millorant es pot esmentar el cas de la família Pons, partidària de la vella festa, que per tal de donar un pas de bona voluntat era convidada d'honor a casa de la família d'en Josep Sastre el 2 de Setembre, i la família Sas-

tre era convidada el 26 de desembre a can Pons.

Per tal d'animar la Festa d'estiu, l'Ajuntament va cedir la plaça de la Porxada a en Josep d'Argila, home de gran empena que durant els anys del 1861 al 1864 hi va muntar un envelat. L'any 1865, durant la Festa Major de Granollers ja hi havien dos envelats en competència, costum que anirà augmentant amb el naixement de les societats locals i es trobaven envelats de Festa Major a les places del Carril, de la Corona, dels Porcs i a la Porxada, i també a diferents solars del centre de la vila.

Per iniciativa d'en Josep d'Argila es va començar a celebrar el tercer dia de la Festa Major amb un ball des de les 10 del matí fins a la 1 del migdia.

El quart dia de la Festa Major va venir per iniciativa del Casino, que l'any 1882, dos després de la seva fundació, organitzava un ball de nit. Ball que es va anar tornant tradicional.

L'any 1885, no es va celebrar la Festa Major a causa d'una epidèmia de còlera. L'Ajuntament, el 5 de novembre

la va convocar pels dies 13, 14 i 15 del mateix mes. (5)

El 2 de Setembre del 1889, s'inaugurava l'altar major de l'església parroquial amb la presència de les autoritats de la «província». (6)

La Festa Major es continuà celebrant els dies esmentats fins l'any 1931 que s'introduí la novetat de celebrar-la l'últim dijous d'agost fins al diumenge següent. Costum que encara coneixem en els nostres dies. (7)

La Festa Major d'hivern va perdre la batalla i amb ella va desaparèixer el costum del Foc de St. Esteve que durant tres dies cremava a la plaça de la Porxada.

Lluís Tintó

Text bàsic del setmanari «La Gracollària», 24 de Desembre del 1904, n.º 31.

Notes:

- (1) La Gralla n.º 36, 8 de Gener del 1922
- (2) L. G. n.º 64, 30 de Juliol del 1932
- (3) L. G. n.º 114, 5 d'Agost del 1923
- (4) L. G. volum VI, Festa Major 1932
- (5) L. G. n.º 77, 5 de Novembre del 1922
- (6) L. G. n.º 70, 17 de Setembre del 1922
- (7) L. G. n.º 508, 21 de Juny del 1931

bassa

llenceria
brodats

Plaça dels Cabrits, 1 - Tel. 870 02 13 - GRANOLLERS